

Ο Απολλόδωρος (III 75 – 76) περιγράφει τη μονομαχία ανάμεσα στον Μελάνιππο και τον Τυδέα. Θυμίζει εκείνη του Ετεοκλή με τον Πολυνείκη αλλά έχει ποιοτικές διαφορές:

Ο Μελάνιππος κατόρθωσε να τραυματίσει θανάσιμα τον Τυδέα με χτύπημα στην κοιλιά, ενώ πέφτοντας ο Τυδέας μπόρεσε να σκοτώσει τον Μελάνιππο. Η θεά Αθηνά που είδε τον Τυδέα ετοιμοθάνατο, έσπευσε στον Όλυμπο και έπεισε τον Δία να της επιτρέψει να του δώσει ένα φάρμακο που θα τον έκανε αθάνατο. Στο πεδίο της μάχης, είτε ο Τυδέας παρακάλεσε τον Αμφιάραο να κόψει το κεφάλι του Μελάνιππου και να του το δώσει είτε, το πιο πιθανό, ο μάντης, γνωρίζοντας τι έμελλε να συμβεί και μη θέλοντας να αφήσει τον άγριο πολεμιστή να γλιτώσει, έκοψε το κεφάλι του νεκρού Θηβαίου ήρωα και το πρόσφερε στον προσωπικό του εχθρό. Όπως ο Αμφιάραος είχε προβλέψει, ο ετοιμοθάνατος Τυδέας άνοιξε το κεφάλι του Μελάνιππου και με αγριότητα ρούφηξε το μυαλό του. Η σκηνή αυτή ξετυλίχτηκε ακριβώς την ώρα που η Αθηνά κατέφτανε με το φάρμακο της αθανασίας. Είδε τι ο Τυδέας έκανε, γέμισε φρίκη και δεν του έδωσε το φάρμακο. Ο Τυδέας ξεψύχησε για μεγάλη χαρά του Αμφιάραου, ενώ η Αθηνά κατέφυγε στον ποταμό Ιλισό και λούστηκε, να καθαριστεί από το μiasma να προστατεύει ένα κανίβαλο.

Στο πεδίο της μάχης, ο Μαιόνας, ο μόνος που είχε μείνει ζωντανός, όταν οι πενήντα Θηβαίοι είχαν στήσει ενέδρα στον Τυδέα, μάζεψε με ευλάβεια το πτώμα του και το έθαψε. Αργότερα, έδειχναν τον τάφο του αλλά υπήρχε και η εκδοχή ότι τα πράγματα δεν έγιναν έτσι.

Οπωσδήποτε, για την ώρα, μόνο ο βασιλιάς Άδραστος παρέμενε ζωντανός και ο, τελευταίος από τους Επτά του Αισχύλου, Αμφιάραος. Είδε τον Περικλύμενο να έρχεται εναντίον του. Είχε ηνίοχο τον συγγενή του Βάτωνα. Τον πρόσταξε να φύγει. Γνώριζε πολύ καλά ότι δεν είχε τύχη σε μονομαχία με τον Θηβαίο. Μπροστά ο Αμφιάραος, πίσω ο Περικλύμενος, τα άρματα βρέθηκαν να τρέχουν σε ξέφρενη πορεία προς την Αττική. Από ψηλά, την παρακολουθούσε ο Δίας που δεν ήθελε κακό τέλος για τον συνετό μάντη. Στον Ωρωπό, ο Περικλύμενος πρόλαβε τον Αμφιάραο. Ήταν έτοιμος να τον χτυπήσει πισώπλατα, όταν ο Δίας εξαπέλυσε τον κεραυνό του στη γη. Το έδαφος σχίστηκε στα δυο. Στο χάσμα έπεσαν με φόρα ο Αμφιάραος, ο ηνιοχός του, Βάτωνας, και το άρμα του. Με κατάπληξη είδε ο Περικλύμενος τη γη να ενώνεται πάλι κρατώντας μέσα της τον μεγάλο αντίπαλό του. Στο σημείο εκείνο, ιδρύθηκε μαντείο του Αμφιάραου που έγινε γνωστό στην Ελλάδα όλη.

Σύμφωνα με άλλη εκδοχή, ο Βάτωνας ήταν ηνίοχος του βασιλιά Άδραστου και οδηγούσε το άρμα που έσερνε ο Αρείονας, ένα άλογο με ανθρώπινη λαλιά και λογικό, που γεννήθηκε από την ένωση του Ποσειδώνα με την Δήμητρα. Μόνος επιζών, ο Άδραστος είδε τους Θηβαίους να τον κυνηγούν. Ρίχτηκε σε άτακτη φυγή. Το άρμα τσακίστηκε. Ο Αρείονας κάλεσε τον κύριό του να σκαρφαλώσει στη ράχη του. Καβάλα στον Αρείονα, ο Άδραστος σώθηκε.

Έμελλε να βρεθεί σύμμαχος των Τρώων στον Τρωικό πόλεμο. Θα έβλεπε κι εκεί το άρμα του να τσακίζεται. Τότε, δε θα γλίτωνε. Έμελλε να σκοτωθεί από τον Μενέλαο ή τον Πάτροκλο. Όλα αυτά όμως είναι άλλη ιστορία. Για την ώρα, οι Επτά είχαν εξοντωθεί και η Θήβα είχε σωθεί. Κατά σειρά: Ο Παρθενοπαίος σκοτώθηκε από τον Περικλύμενο ή τον Αμφίδικο. Ο Καπανέας από τον κεραυνό του Δία. Ο Πολυνείκης από τον Ετεοκλή. Ο Ιππομέδοντας από τον Ίσμαρο. Ο Ετέοκλος από τον Λεάδη. Ο Μηκιστέας και ο Τυδέας από τον Μελάνιππο. Και ο Αμφιάραος είχε χωθεί στη γη πριν να τον προλάβει ο Περικλύμενος. Ο Άδραστος είχε σωθεί κυνηγημένος. Στη Θήβα, ο Κρέοντας ανέλαβε την εξουσία.

(τελευταία επεξεργασία, 4 Δεκεμβρίου 2021)